

Pigespejderne

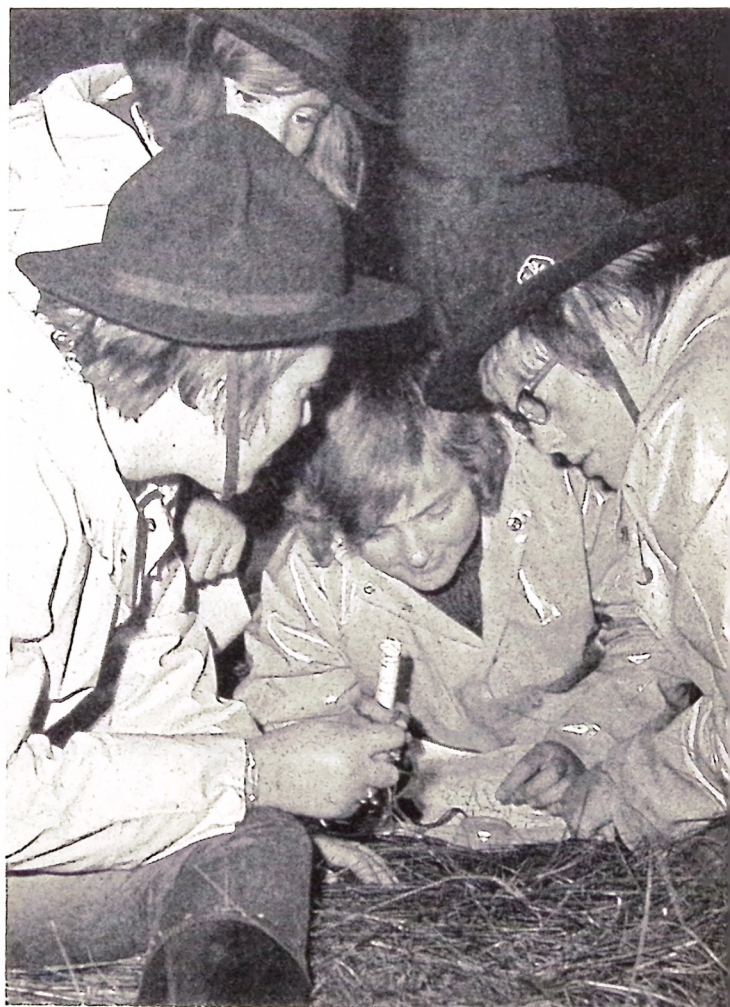
4

49. ÅRGANG · AUG. 1967

Indeholder blandt andet:

Spejderhjælpen	3
Bølle beretter	4
2.-3. real, I.-II. G	6
Ved Estrid Otts død	7
Bord og bænke	8
800 millioner børn	10
Frimærker, Sydslesvig	13
Brobygning	14
Patruljestafetten	14
Gemmesider	15
Spejderhyldest	19
Flammen	20
På opdagelse	22
Småtterier	24
Min mening	26
Den største landslejr	27
Kløverstol	28
Det meddeles	29
Hist og her	29
Postbox	30
Hallo-Hallo	32

Medlemsblad udgivet af
DET DANSKE
PIGESPEJDERKORPS

„PIGE SPEJDERNE“

Redaktør Ella Breinholdt Iversen, Erantisvej 21, Svinninge Sj.

I redaktionen: En patrulje bladlus.

Administration og ekspedition: Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Enkelt-abonnement tegnes på korpskontoret i København mod forudbetaling af kr. 12 på giro 86.000. Enkelt-eksemplarer fås samme sted mod betaling af 2 kr. (gerne i frimærker).

Postbox: Margareta Enggard, Ellegårdsvej 71, Gentofte.

Trykkeri: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense.

Bidrag til „Pigespejderne“ indsendes ca. 6 uger før, bladet skal udkomme.

Ethvert indlæg til „Pigespejderne“ skal være forsynet med navn og adresse for at kunne finde optagelse. Anonyme indlæg går lukket i papirkurven.

Det kan du læse om

Har I haft det rart i ferien? Forhåbentlig har I samlet masser af friske kræfter til den kommende tids spejderliv. Nok er sommerlejren højdepunktet, men det er nu alligevel også rart at kunne sysle på mere fredelig vis med spejderstoffet i den kommende tid.

Og hvem ved, måske venter der jer en divisionsturnering eller anden turnering, hvor det er rart at stå godt rustet.

Vi prøver at hjælpe jer hermed på gemmesiderne. Løyer fortæller om sin gamle kæphest, orientering, og vi ved, at instruktionen i dette vanskelige emne dermed er kommet i de rette hænder.

På side 14 tager vi lige et lynkursus i en af de ting, som dommere kan være „luskede“ nok til at udbede sig en løsning på i turneringer.

„Flammen“s medlemmer er blevet enige om, at det kommende år skal være et rigtig friluftsår og et vandreår. Hør om deres planer på side 19.

Spejderhjælpen nærmer sig – også i år håber vi, at du tager din tårn. Du kan i øvrigt på side 3 læse, hvilken glæde et beløb fra sidste års spejderhjælp vakte i Starehe Boy Centre i Afrika. Var det ikke en god ide at være med til også i år at sprede lys og glæde hos kammerater, som har hjælp behov. Husk lige, at du altid skal følges med en kammerat, når du går ud i spejderhjælpeugen, og at I kun skal gå til familier, I kender i forvejen.

Vil du med på skæg, så studer bagsiden. Var det ikke noget for jer at være med i. Det kunne da være sjovt, om radioen kom netop til din by.

Den er gal med frimærkerne. – Kun med din hjælp kan vi nå op på det antal frimærker, som er nødvendige for indsamlingen i 1967. Tag og klip med.

Men som sædvanlig er der masser af ting, du kan læse om – fremstillingen af bord og bænke til jeres hytte, UNICEF, Manden fra skovenes beretning, Bolle, Københavns byjubelæum og meget andet.

Hvis du har tid, når du er færdig med at læse dette nummer, så tag lige og skriv og fortæl os, hvad du synes om det. *ebi*

DET ER MED VILJE,

at „Pigespejderne“ denne gang først udkommer midt i august måned, og ikke som først bebudet i månedens begyndelse. Det er ganske enkelt fordi vi gerne vil give jer et blad, der er så frisk som muligt – og I genoptager jo først spejderarbejdet for alvor efter skoleferiens slutning. Derfor kommer det først nu.

Overlæge Gudrun Brun overrækker Spejderhjælpschecken til hr. Griffin.

SPEJDERHJÆLPEN vakte glæde i Kenya

Kan I huske, at vi sidste år, da der var Spejderhjælp brugte nogle af pengene til „Starehe Boys' Centre“ i Nairobi i Kenya? 4000 dollars blev overrakt centret, der gør et mægtigt arbejde for afrikanske drenge.

Der er kommet et brev fra lærer Jørgen Rostgård Jensen, Starehe, som fortæller om overrækkelsen af pengene.

„Den 28. februar blev en stor dag i Starehe Boys' Centre's historie, idet overlæge fru Gudrun Brun som repræsentant for Spejderhjælpen besøgte vort center, fortæller lærer Rostgård Jensen.

Han fortæller videre, at fru Brun blev vist rundt og senere var der en stor parade, hvor skolens leder, hr. Griffin takkede meget for den håndsrekning, som danske børn havde givet kenyanske børn.

Fru Brun talte til børnene og sagde, at det var en meget stor glæde for Spejder-

hjælpen at hjælpe sin afrikanske „bror“. Starehe-drengene var vældig glade, og en af eleverne lovede, at de ville gøre deres bedste for at blive endnu dygtigere. Lærer Rostgård Jensen slutter sit brev med at fortælle, at det blev en stor dag, hvor spejderbevægelsens betydning gik op for alle.

Synes I ikke, at det er morsomt at hjælpe, når hjælpen bliver så godt modtaget?

NU SKAL VI SNART HAVE SPEJDERHJÆLP IGEN.

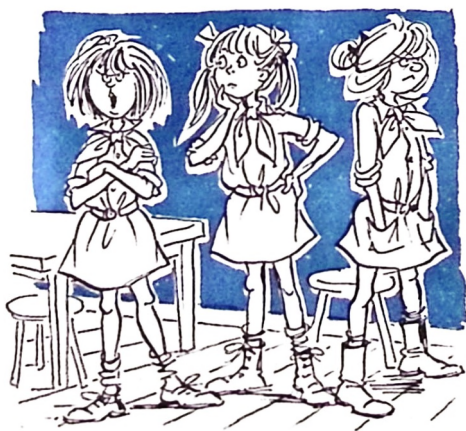
Det sker i dagene fra den 18. til den 24. september. Skal vi ikke være enige om, at vi også i år vil tage et godt nap med, så vi kan være med til at sprede glæde hos kammerater, der har hjælpen behov.

Men husk lige, inden I kaster jer ud i talrige gøremål, at I SKAL gå to og to sammen, og at I kun må opsøge hjem, I i forvejen kender.

Forandring fryder – ikke altid

„Ja, Verden forandres, og menneskenes børn er ikke, hvad de har været“, siger min mor tit og ofte, og så ser hun ud, som om hverken Verden eller menneskenes børn har forandret sig til det bedre.

Mågerne er også blevet forandret i sommerens løb, og det gik ikke helt stille af. Det hele begyndte med, at Susan – vor højtelskede tropsfører – gik hen og fik den mærkelige ide, at Tvilling skulle være patruljefører i Elgene. Jeg protesterede kraftigt, men hverken trusler eller bønner hjalp, og kort tid efter tog vi under højtidelige former afsked med vor gamle veltjente patruljeassistent. Inden vi var kommet os helt oven på forandringen, kom Susan og fortalte, at lige inden sommerlejren ville der komme to splinternye spejdere i patruljen, og den meddelelse blev ikke modtaget med begejstring.

„Hvad skal vi med sådan to små, som ikke en gang kan slå et råbåndsknob“, spurgte Badju. „Vi havde regnet med en skæg og brandhyggelig sommerlejr, og så skal vi til at have sådan et par babyer med, som skal passes på og lægges i seng på klokkeslet! Nej, jeg nedlægger en protestant! Det vil jeg ikke være med til!“

Selv om Badju lige gav udtryk for alt det, som jeg havde gået og tænkt på, så syntes jeg alligevel, jeg måtte sige hende lidt imod, og mumlede lidt om frisk blod i patruljen og sådan noget. Ved disse ord bemærkede jeg et uhyggeligt glimt, der tændtes i Gemeses øjne, og hun sagde: „Hvis vi ikke kan nægte at tage imod dem i patruljen, så... så kan vi jo... vi kan arrangere det, så de ikke bliver her så længe“.

„Hvad mener du med de ord?“, spurgte jeg bekymret.

„Åh, jeg ved ikke rigtigt, men man hører så tit om nogle gode optagelsesceremonier“, sagde Gemse, „sådan noget med at hælde blæk i håret på dem, for eksempel.“

„Eller give dem buksevand“, udbrød Badju.

„Ja, vi kunne også sige“, foreslog Høg, „at de først kunne blive medlem af Mågerne, hvis de turde rejse sig midt i regnetimen og synge 1. vers af „I alle de riger og lande“ f. eks.“

„Vi kunne også prøve på, når vi kom i lejr, at smøre dem ind i sukervand og se, om de blev bange, når der gik bier på dem,“ råbte Gemse, som altid selv er ved at dø af skræk, blot hun ser et billede af en edderkop.

„Jamen, hvad går der dog af jer!“, spurgte jeg forbavset, og nu var det mig ikke længere svært at sige dem imod, „er I da helt fra forstanden?“

„Jeg tror,“ sagde Tut nu, „at Susan har ret, vi trænger nok til et par nye Måger, og skulle vi ikke prøve på, at tage lidt pænt imod dem?“

De andre brummede lidt. Måske skammede de sig lidt over alle deres gode forslag, men de var ikke glade ved tanken om to små spejdere i patruljen. Ikke desto mindre enedes vi til sidst efter en lang palaver om, at skulle vi have de to nye spejdere, måtte vi hellere tage pænt imod dem, og vi aftalte at til det næste patruljemøde, hvor de to nye skulle komme første gang, ville vi cykle ud til tropens bålplads og bage snobrød.

Jeg sendte besked til de to nye, som hedder Hanne og Jo, og dagen efter ringede Hannes far for at tale med mig. Han skulle have nøje besked om, hvor langt hans lille pige skulle cykle, og jeg måtte love ham, at hun skulle cykle inderst mod fortovet. Han fortalte mig, at Hanne endelig ikke måtte sidde på den bare jord, og han oplyste mig om, hvorledes man kunne konstatere, at et snobrød var gennembagt, for han mente ikke det var sundt at spise det halvbagt. Til slut sagde han: „De må endelig love mig at passe godt på lille Hanne“.

„Ja,“ sagde jeg høfligt, „jeg skal nok passe på Hanne, og på Jo og Gemse og Høg og Betina og alle de

andre. Vi gør os altid umage for at passe på hinanden.“

„Ja, pas endelig godt på Hanne,“ sagde han så igen, og så var den telefonsamtale slut.

Jeg sad tynget af mit ansvar ved siden af telefonen, og min far, som havde overværet samtalen, kom med et par drillende bemærkninger. Pludselig sagde han: „Hvad var det, du sagde Hanne hed til efternavn?“

Jeg fortalte ham det, og berettede den lille smule jeg i øvrigt vidste om hende og hendes familie.

„Nej!“, råbte min far pludselig og sprang op af stolen. „Nej, det kan ikke være rigtigt!“

Jeg så forbavset efter ham, mens han styrtede ud af stuen og buldrede op ad trapperne til loftet.

„Hvad tror du, der gik af ham?“, spurgte jeg min mor.

„Jeg ved det ikke,“ svarede hun, „forhåbentlig går det over.“

Men det tog sin tid. Vi sad stille og hørte ham rumstere rundt oppe på loftet. Endelig hørte vi ham igen

på trappen, og et øjeblik efter kom han ind i stuen med et gammelt, falmet, duplikeret spejderblad i hånden.

„Nu skal I bare høre!“ råbte han. „Denne forsideartikel skrev en harmdirrende tropsfører i mit tropsblad i marts 1947.“ Med stor dramatisk sans læste min far nu højt. Den unge vrede mand udtalte sin ærlige mening om pylrede forældre, og sagde rent ud, at de ikke var til at have med at gøre. Han lagde ikke fingrene imellem. De sidste sætninger lød: „Forstår de da ikke, disse vatindpakkede fædre og mødre, at man må risikere en dreng, for at skabe en mand!!!“

„Det var barske ord i solopgangen,“ sagde jeg.

„Ja, og ved du hvem den tropsfører var?“, spurgte min far leende.

„Du siger ikke, det var Hannes far?“ -- og det var det!

Egentlig trøstede det mig lidt at erfare, at et menneske kan forandre sig så voldsomt, for så var der jo også en rimelig chance for, at de blodtørstige piger i Mågerne, som kunne lægge planer om buksevand og blæk i håret, engang kunne blive blide mødre, kærlige bedstemødre og aktive medlemmer af Red Barnet.

Men min mor sukkede blot og sagde: „Ja, Verden forandres, og menneskenes børn er ikke, hvad de har været!“

Bølle

2-3 real ★ I-II G

I juninr. læste du sikkert om udenlandsfarten i oktoberferien, og jeg undrer mig over, om du har spekuleret på, om det er noget for dig. Du må i alle tilfælde have oktoberferien fri og være ca. 15-18 år, og det må vel i hovedsagen blive de ovennævnte klasser -- det har da også været dem, der har befolklet de hold, der tidligere har været på „farten.“

I juni gav jeg jer blot en forhåndsmeddelelse, for da var de flestes tanker næppe nået ret meget længere end til examen og ferie.

MEN NU

må du finde ud af, om du vil med i år. Spørg din TF, om hun ikke skulle have „Pigespejderne“ for januar 1965, lån det og læs der, hvad een af de første deltagere fortæller ...

Udenlandsfarterne er beregnet for store piger, der er interesseret i verden omkring jer -- og det er en stor og spændende verden, vi lever i -- har du lyst at „flyve“ med?

Tilmeldelse med angivelse af navn og adresse og telefon, fødselsår og spejdergrad, stilling i korpset, trop og division samt TF og DC's underskrift sendes til Instruktørkontoret, DDP Hunderupvej 67, Odense snarest og senest d. 15. september. Det er tidligt, men du får brug for den tid, hvis du kommer med. Pas på at overholde fristen, der plejer at være overtegnet. Vi må sætte prisen til 50 kr. (evt. med lidt tilbagebetaling), så du må bede trop og division om et tilskud -- de vil nok være glade for at få dig hjem efter træningen med en masse nye udenlandske ideer.

Vel modt.

Den internationale afdeling.

Ved Estrid Otts død

Kun få måneder før „Pigespejderne“ fylder 50 år, døde bladets første redaktør – Estrid Ott – hård sygdom satte punktum for et meget virksomt og inspireret liv.

Det blev ikke alle danske pigespejdere forundt at kende pigespejderen Estrid Ott, men til gengæld kender I alle forfatterinden Estrid Ott, hvis spændende bøger I sikkert talrige gange har fundet glæde i at læse. Det er ikke for ingenting, hun figurerer øverst på bibliotekernes udlånslist.

Udæn mad og drikke duer helten ikke – Mange gode måltider er tilberedt i sommerens lejr. – Er vi ikke enige om, at lejr-mad er sommerens bedste mad?

Estrid Ott var til det sidste pigespejder med alt, hvad dette indebærer. Hendes iagttagelsesevne kølnedes ikke med årene, gå-på-mødet svigtede hende aldrig. Som ganske ung drog hun ud i verden – med spejderuniformen på – og lærte, at den åbnede døre i alverdens lande. Men selv om Estrid Ott efter flere års ophold i udlandet ikke længere kunne bevare den nøje forbindelse med danske spejdere, glemte hun dem dog aldrig. Fra sin tidligste ungdom var hun med i korpsets navnkundige „vandrepatrulje“, og hver gang hun siden har været på besøg i hjemlandet, mødtes hun med vandrepatruljens medlemmer.

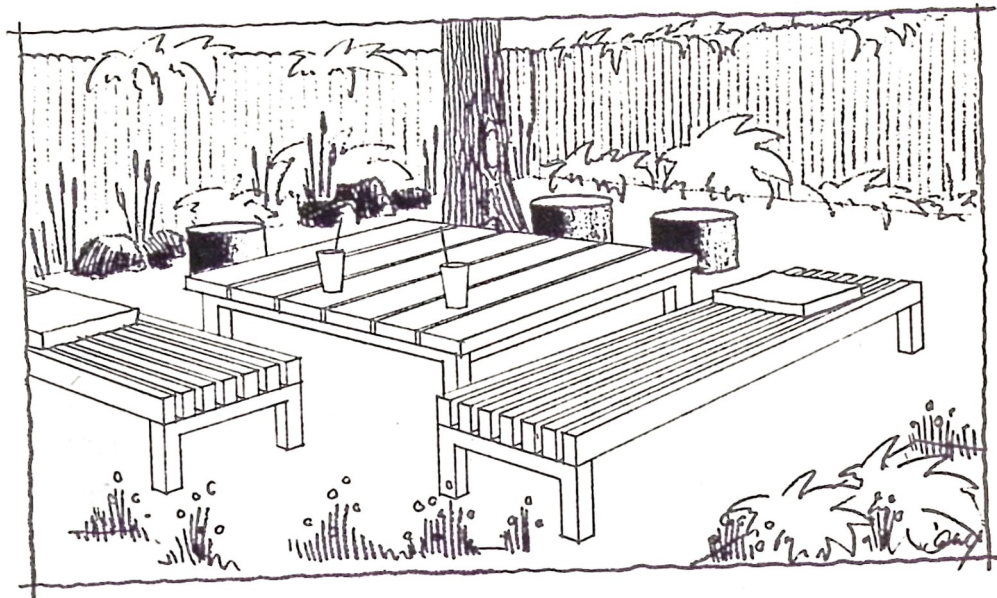
Det var ganske naturligt, at det blev Estrid Ott, der i marts 1918 blev „Pigespejderne“s første redaktør. Ivrig for spejdersagen var hun, og skrivekrampe havde hun, hvilket da også havde ført hende frem til et journalist-elev-job på Berlingske Tidende.

Estrid Ott var „Pigespejderne“s redaktør frem til december 1919, hvor hun grundet overvældende arbejdsbyrder måtte trække sig tilbage. Men hun havde allerede da formået at lægge linjen for „Pigespejderne“, sådan som vi også kender den i dag. I manende artikler opmuntrede hun spejdere til at holde idealerne højt og til altid at søge fremad mod det bedre gennem dygtiggørelse. Hun lagde dengang en stor interesse for sociale forhold for dagen, og navnlig harmedes hun ved at se børn lide nød – siden har denne interesse fundet talrige udtryk i hendes mange populære børnebøger.

Med Estrid Otts tidlige bortgang – hun blev 67 år – har Det Danske Pigespejderkorps mistet en af sine store pionerer og en særpræget personlighed. Det er derfor naturligt, at vi i hendes eget blad, „Pigespejderne“, udtrykker et

Æret være Estrid Otts minde.

red.

Bord og bænk

Et bord skulle patruljen have i lokalet. Det kunne bestemt ikke undværes. Det skulle være et stort bord med plads til alle „lemmerne“, det skulle være solidt, man skulle kunne „gå på det“. Alle disse krav blev opfyldt.

Der blev først lavet 2 bordben, som vist på tegningen. De udvendige mål var 67 cm

høje og 80 cm lange. De blev tappet sammen som vist på detalje-tegningerne.

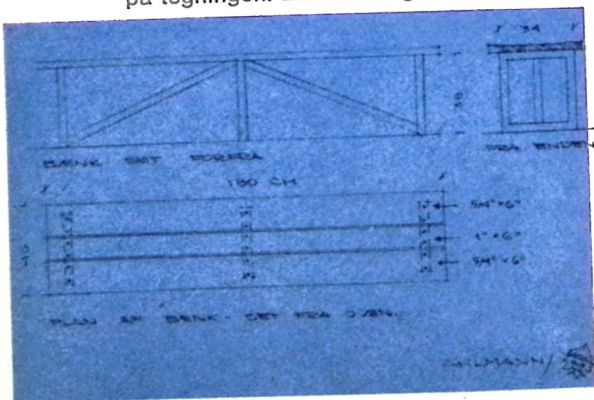
Bordpladen bestod af 5 stk. $1\frac{1}{2}$ x 7" planker, og fastgørelsen til bordbenene blev foretaget med egetræsrundstokke. Der blev boret et hul, lidt mindre end diameteren på rundstokken, gennem bordpladen og et stykke ned i overrammen på bordbenet. Denne dyvle blev dyppet i lim og banket ned. Da limen var tør, blev alle de stumper, der stak ovenfor bordpladen, fjernet med et stemmejern.

Som afstivning for bordet kom der også en gennemgående planke på benenes underste revle, og en ekstra afstivning viste sig at være nødvendig.

Bordet blev, i dette tilfælde, ikke behandlet. Efterhånden fik det karakter som et hvidskuret gulv, og det havde patruljen intet imod.

En bænk blev der også tid til. De 3 ben og sædets samling med benene blev lavet på samme måde som ved bordet. Et par skråstivere var også her nødvendige.

Patruljen var glade for deres bord og bænk, for de havde selv lavet det.

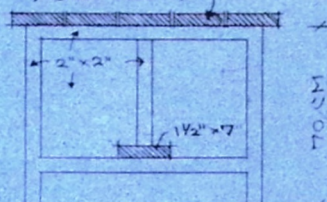
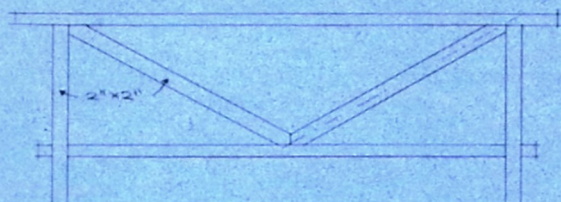

115}

150 CM

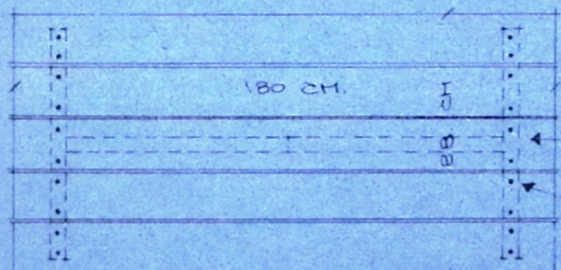
115}

80 CM

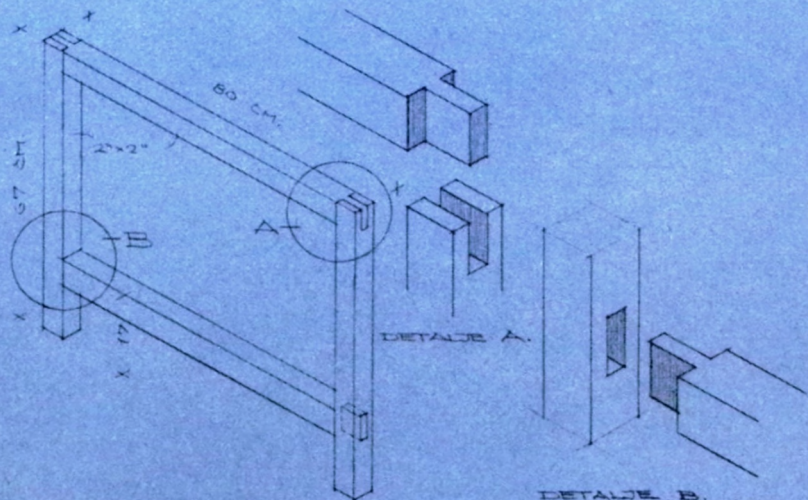
BORD SET FRA SIDEN.

BORD SET FRA ENDEN.

BORDPLADE AF 5 STK
1 1/2" x 7" HØVLEDE PLANKER
OG MED 8 MM AFSTAND
PLANKER FASTGØRES
MED EGEDYVLER.

BORD SET FRA OVEN - PLAN.

BORDEN MED DETALJER.

DETALJE B.

800 millioner børn

ud af 1000 millioner...

De fleste af os, som er så heldige at bo i en del af verden, hvor „få har for meget og færre for lidt“, ved nok, at der råder stor nød og fattigdom i verden. Men hvor stor nøden er, er svært at forstå. Ingen kan give os et fuldstændigt billede. Alle detaljer kan aldrig komme med i statistikken. Men lad os se på nogle nøgne tal.

Vi ved f. eks., at 800 millioner af verdens 1.000 millioner børn bor i lande, hvor forældrene tjener meget lidt. Når gennemsnitsindkomsten som i Afrika eller Asien ligger under 700 kr. om året pr. indbygger, kan forældrene ikke give børnene samme muligheder under opvæksten som i andre lande, hvor hver indbygger i gennemsnit tjener 10 gange så meget.

I de rige lande betragter vi et langt liv som en selvfølge. I Danmark lever menneskene længere end i de fleste lande, mændene i gennemsnit 71 år og kvinderne 72 år. På grund af den store spædbørnsdødelighed er gennemsnitsalderen omkring 40 år i de fleste lande i Asien og Afrika, i flere latinamerikanske lande og i nogle lande i Mellemøsten. Mali i Vestafrika har den laveste gennemsnitsalder af alle, 27 år, Guinea og Gabon har henholdsvis 30 og 32, Brasilien og Indien 40 og Guatemala 43 år.

I vor del af verden er det en selvfølge ting, at vi får lægehjælp og medicin, så vi kan holde os raske eller blive kurerede for sygdomme. I mange lande er det sygdommen, som er en selvfølge ting. Et barn i

I Etiopien har man en katastrofal mangel på læger. Regeringen har selv forsøgt at afhjælpe lægemanglen, først da verdenssundhedsorganisationen (WHO) og UNICEF begyndte at hjælpe kunne man årligt uddanne 300, med en nødtørftig lægeuddannelse. Disse mennesker rejser rundt og foretager bl. a. TB-undersøgelser i de mange afsides liggende landsbyer. (UNICEF PHOTO)

Nordafrika er lykkeligt, hvis det undgår trachoma, en smertefuld øjensygdom, som ofte medfører blindhed. Et barn i andre dele af Afrika og Asien må prise sig lykkeligt, hvis det undgår at blive krøbling af en sår-sygdom, som kaldes yaws, hvis det undgår spedalskhed eller tuberkulose.

At få rigeligt med mad betragter vi også som en selvfølgelig ting. De fleste i vor del af verden spiser daglig flere kalorier, end legemet behøver. Med mindre end 2200 kalorier om dagen lever mennesket i en kronisk tilstand af hunger, som hæmmer normal aktivitet og formindsker modstandskraften mod infektioner. I Jordan er kalorieantallet 850, i Pakistan og Indien 2000, i Peru 2170. For en efter vor velstand almindelig velnæret person, ville en sådan næringsmængde betyde et vægttab på omkring 25 kilogram på et år.

Til alle tider har forældre stået magtesløse overfor den fattigdom og nød, som hjem og børn måtte udholde. Men i dag er noget nyt i færd med at ske. Videnskabelige opfindelser og moderne teknik giver håb om sejr over sult og sygdom. I dag venter verdens mennesker på, at myndighederne i deres lande skal skabe bedre levevilkår. „Forventningens revolution“ har bredt sig, og regeringerne rundt omkring i verden søger hjælp fra andre lande for at gennemføre sociale fremtidsplaner. *UNICEF* er et svar på denne opfordring til internationalt samarbejde.

Hvad er UNICEF?

Forkortelsen *UNICEF* — United Nations (International) Children's (Emergency) Fund — betyder egentlig FN's Internationale Børnehjælpefond, som organisationen hed fra begyndelsen, men nu hedder den bare *FN's Børnefond*. Den er det FN-organ, som har til opgave at hjælpe verdens børn. *UNICEF* er et bevis på, at omsorgen for børn går over grænserne. Der findes mange forskelligheder og modsætninger mellem mennesker, m. h. t. kultur, religion og traditioner såvel som i politisk opfattelse. Men viljen til at hjælpe børnene er fælles, og den bringer mennesker af forskellig nationalitet nærmere til hinanden. Gennem *UNICEF* kan alle folk hjælpe hinanden med at passe bedre på børnene, — hjælpe hinanden, så at børnene kan udnytte de rettigheder og friheder, som man i dag — i Erklæringen om Barnets Rettigheder — er enedes om, at alle børn bør kunne nyde godt af.

Hvordan blev UNICEF til?

For mindre end 25 år siden — i krigens og efterkrigstidens Europa — drev store flokke af børn omkring i Europas ruiner på jagt efter mad og et sted at bo. For at hindre nøden blandt disse stakkels lidende børn oprettedes *UNICEF* den 11. december 1946 af Forenede Nationers generalforsamling. Først og fremmest skulle *UNICEF* skaffe mad, tæpper, klæder og medicin til børnene.

I 1950 drøftede FN's generalforsamling, om *UNICEF* skulle afvikles eller ikke. Europa var kommet på fode igen og kunne klare sig uden børnefondens hjælp. Men talsmænd for børn i andre dele af verden tog ordet i generalforsamlingen og gjorde opmærksom på, at i økonomisk og teknisk tilbagestående lande, de såkaldte udviklingslande, findes sygdom og nød ikke bare i krisetider, men hører simpelthen til børnenes normale vilkår.

Efter debatten i generalforsamlingen fik *UNICEF* som opgave at hjælpe regeringerne i udviklingslandene med at gennemføre langsigtede aktioner mod sult og sygdom.

I 1953 besluttede generalforsamlingen, at *UNICEF* skulle være en fast bestanddel af de forenede Nationer og navnet ændredes til Forenede Nationers Børnefond. Men forkortelsen *UNICEF* var da allerede kendt af millioner af mennesker, og den bibeholdtes.

Hvordan arbejder UNICEF?

Det, som *UNICEF* i dag giver børnene, er ikke almisser, men *hjælp på langt sigt*. Det nytter ikke meget at dele et måltid mad ud ad gangen, det er selve samfundsordningen, som må ændres fra roden.

UNICEF's opgave er først og fremmest at stimulere udviklingslandene til at gå i gang med sådanne opgaver. Sygdomme, som hele befolkningsgrupper lider af, må bringes under kontrol og udryddes; helbreds kontrol må indføres overalt; sult må overvindes ved at øge produktionen af levnedsmidler, og modrene må bibringes de kundskaber, de behøver for at kunne give deres børn den rigtige pleje og ernæring.

Mange udviklingslande har ikke de midler til rådighed, som løsning af sådanne opgaver kræver. De har også brug for, at både mænd og kvinder undervises, så at de kan bringe programmerne til udførelse i marken. Landene behøver den opmuntring og stimulans, som internationalt arbejde indebærer. Med *UNICEF's* hjælp kan de gennemføre programmer, som er af vital betydning for børnenes sundhed og velfærd.

Dette billede kommer fra Ecuador, hvor behovet for boliger og omsorg for børnene er meget stort. Mange familier må leve på åben gade. 15 modre- og børnecentre er oprettet med UNICEF-hjælp og her ydes modrene hjælp og børnene forskellig forebyggende hjælp mod sygdom.
(UNICEF PHOTO)

Flere andre FN-organisationer er også med i disse programmer. UNICEF har et nært samarbejde med Verdenssundhedsorganisationen (WHO), FN's levnedsmiddel- og landbrugsorganisation (FAO) og FN's organisation for undervisning, videnskab og kultur (UNESCO). I samarbejde med disse organisationer har UNICEF en særlig opgave, nemlig at skaffe materiel og udrustning, eller sagt på en anden måde: *UNICEF er forsyningsorganisationen.*

Lad os antage, at der er tale om at planlægge en kampagne mod malaria. Hvis der ikke findes fagfolk i det pågældende land, som kan foretage en sådan planlægning, kan eksperter fra WHO medvirke. Men aktionen kan ikke gennemføres uden DDT-sprøjter og andre redskaber, og her kommer UNICEF ind i billedet. For at aktionen skal lykkes, må sprøjtemandskabet forsynes med motorbåde, biler og andre transportmidler. Disse kommer også fra UNICEF.

Til ca. 400 programmer i 120 lande og områder spreder FN's børnefond i dag de varer, den har specialiseret sig i at skaffe: medicin, vacciner, hospitalsudstyr, jordemodertasker, tømælk, mejerimaskiner, transportmidler og et utal af andre sager.

Siden UNICEF begyndte sin virksomhed, har omkring 140 lande fået hjælp med omkring 800 projekter. Hver dag kommer der ansøgninger til UNICEF fra lande, som gerne vil have hjælp til at gennemføre aktioner for at forbedre børnenes levevilkår. Det er regeringen i et land, som indsender ansøgningen, og det nytter ikke at ansøge om UNICEF's bistand, hvis ikke regeringen er villig til selv at bevilge anseelige summer på en sådan aktion. I gennemsnit bidrager de lande, som får hjælp, selv med 2,50 kr. for hver krone, UNICEF giver.

Alle ansøgninger behandles af UNICEF's forretningsudvalg, som er sammensat af repræsentanter fra 30 lande. Forretningsudvalget holder møde en gang om året. Dette sker næsten altid i FN-hovedkvarteret i New York; men i januar 1964 trådte forretningsudvalget sammen i Bangkok for at give medlemmerne lejlighed til på nært hold at se på problemerne i et udviklingsland, og i 1966 holdtes mødet i Etiopiens hovedstad, Addis Abeba.

Mange bliver overraskede over at høre, hvor få personer der er ansat i UNICEF, nemlig kun ca. 400. Det er dem, som administrerer arbejdet over hele verden, nogle i hovedkvarteret i New York, andre ved underkontorer i andre verdensdele.

Medlemslandene betaler ikke noget egentligt kontingent til UNICEF. *Alle bidrag er frivillige*, hvad enten det gælder årlige bidrag fra stater eller bidrag fra enkeltpersoner. I øjeblikket har UNICEF et årsbudget på ca. 267 millioner kroner. Det er mindre, end stormagterne på 2 timer bruger til oprustning. Mere end 80 pct. er statsbidrag, resten kommer fra organisationer og enkeltpersoner, fra indsamlingsaktioner og fra salget af UNICEF-kort. 80 lande, som selv får UNICEF-hjælp, er også at finde blandt bidragerne.

Den danske regerings bidrag til UNICEF er i øjeblikket 3 mill. kr. om året. Salget af UNICEF-kort og kalendere indbringer ca. 1 mill. kr. til FN's Børnefond, så det samlede danske bidrag beløber sig ikke engang til 1 kr. pr. indbygger.

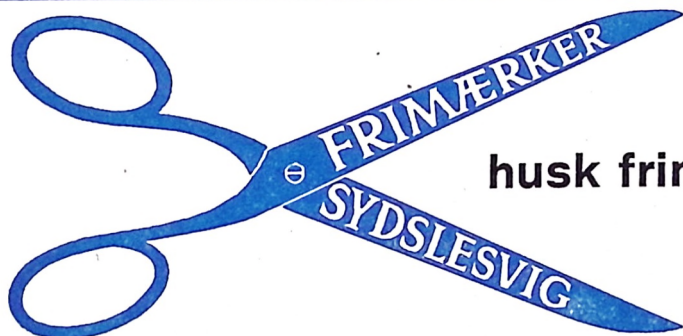
Målt i kroner og ører virker UNICEF's budget så lille, at man betvivler at det, som udrettes, står i noget rimeligt forhold til det

enorme behov. Men da det er reglen, at den stat, som får hjælp, *mindst* må give lige så meget selv, bliver det alligevel store summer, som bruges på at skabe en bedre fremtid for børnene. Det er ligeledes vigtigt at UNICEF giver sit bidrag i form af sådanne varer, som landet selv ikke producerer og har svært ved at skaffe.

Hjælpen fra UNICEF har ikke mindst sin

betydning som *stimulans* for lande, som står med et lille budget — den kan give dem mod til at gå i gang med opgaver, som ellers måtte forekomme dem uoverkommelige.

Nærmere oplysninger om UNICEF (brochurer, billedmateriale etc. — også til arbejde i grupper) kan fås ved henvendelse til Dansk UNICEF Komite, Billedvej 8, Frihavnen, København Ø.

husk frimærkerne

Læste du sidste gang om den energi, de sydslesvigske pigespejdere lægger for dagen i forbindelse med ombygningen af deres nye ejendom på Østerby mark. Hvis ikke du nåede det sidst, så tag bladet frem og læs det nu.

Vore sydslesvigske spejderkammerater glæder sig til at få ejendommen helt færdig og tage den i brug, men det er slet ikke så lige til at være ejere af en sådan ejendom. Det koster ikke bare tid og kræfter at sætte den i stand, men det koster også penge.

Og når ombygningsarbejdet er slut, kommer turen til møbleringen. Og det er ikke bare stole og borde og køjer, men det er også kopper, tallerkener, bestik og meget andet.

DET ER HER, DU KOMMER IND I BILLEDET.

Du kan nemlig hjælpe vore sydslesvigske kammerater ved noget så enkelt som at klippe frimærker!

Let og smertefrit og uden at det koster dig en eneste øre. Det eneste, du skal gøre, er at klippe alle de brugte frimærker, du overhovedet kan komme i nærheden af!

Begynd allerede i dag. Hvis din egen korrespondance er begrænset, kunne det jo hænde, at din familie er flittige brevskrivere. Måske du også kender et kontor eller en forretning, hvor de får mange breve. Måske kunne du overtale dem til at gemme alle kuverter til dig, så du kunne klippe dem ved lejlighed. Af egen erfaring kan jeg fortælle dig, at det skæpper glimrende i frimærkekassen.

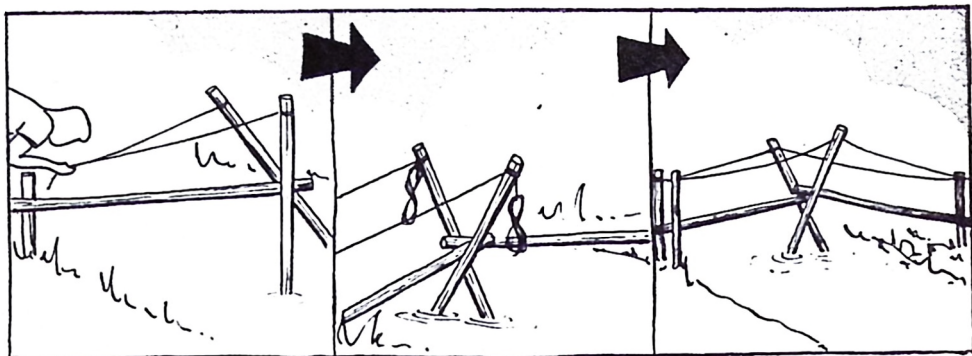
Det eneste, der forlanges af dig, når du klipper frimærkerne, er, at du klipper dem af med en kant på mindst 1/2 cm. Hvis du støder på dronningefrimærker eller prinsessefrimærker, vil det være rart, om du ville holde dem adskilt fra de øvrige frimærker.

Når I i din patrulje og trop har samlet en pæn portion, kan I indsende den til Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø, og I kommer dermed med i konkurrencen om, hvem der samler flest frimærker.

Vi kan fortælle, at der indtil 1. juli var indkommet 21,206 kg og 78 dronningemærker samt en hel del prinsessemærker.

Men vi skulle gerne nå det femdobbelte inden årets udgang, så der for alvor kan blive tale om en hjælp til Sydslesvig.

Er du den, der hjælper med.

Brobygning

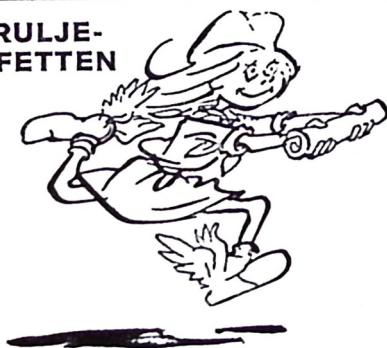
Man kan aldrig vide, hvad der venter på divisionsturneringen eller en anden turnering – måske skal I lave en bro. Skal vi forebygge dommernes beslutninger og prøve at lave en bro? Her er en af måderne.

Først laves en solid „saksebuk“ – dvs. to solide rafter, der besnøres sammen som et „X“. To gangrafter skal kunne fastgøres i den vinkel, som er øverst i „saksebukken“. De skal skråne ned mod hver sin bred og hver for sig kan nå en halvdel af vandløbet.

De sikres på bredden med plokker.

Redningsrebet skal anvendes til gangtov og må derfor fastgøres solidt på land og bindes til toppen af saksebukken inden denne anbringes i vandløbet. I første omgang kan den første, der går over „tage“ gangtøvet med sig til den anden bred og fastgøre det derovre. For en sikkerheds skyld kan hun jo binde et pælestik om sig selv, inden hun begynder klatringen over broen.

PATRULJE-STAFETTEN

Nyt fra Nexø

Vores patrulje hedder „Tomaterne“ og består af 7 medlemmer i alderen 13 til 14 år: Whisky, Cognac, (pf og pa), Rulle, Grine, Strit, Bobby og Gumle. Vi holder patruljemøde hver fredag aften fra 19,00 til 20,30 i vort lokale.

Ved vort sidste møde begyndte vi med at synge „En pigespejder har det svært“. Derefter løste vi nogle morseopgaver og øvede os i de vigtigste knob.

Vi skal snart til bylob i Akirkeby, og derfor havde vi lavet en lille tur, hvor vi øvede os i de forskellige ting, som vi regner med vi vil komme ud for i byløbet. Vi gik tilbage til lokalet og sluttede mødet.

Til sommer skal vi til Christiansø, men der bliver ikke noget med store løb, for man kan gå hele Christiansø rundt på 15 min. Vi bliver der i tre dage.

Vi har lige dannet en ny patrulje, fordi den gamle blev opløst, så vi har ikke nogle oplevelser sammen endnu, men det kommer nok.

„Tomaterne“

Stafetten sendes herefter videre til..... „Nybyggerne“, Eventyrerne, 3. Rødovre Trop.

Orientering

Redaktøren beder mig om et par artikler om orientering til gemmesiderne, og dem skriver jeg meget gerne. For nogle år siden var orientering min store hobby – den er siden blevet afløst af det internationale (det er godt med forandring) men pudsigt nok har der i dette forår fra flere sider været krav om orienteringsinstruktion, så stoffet er frisket op, og vi tager fat – helt fra grunden.

Det første I skal arbejde med, når I vil tage fat på begrebet orientering, er kompasset – lær de 16 streger at kende – måske de 32 og bliv fortrolig med, hvordan solen bevæger sig i forhold til disse streger

Lige gyldig hvor på jorden man befinder sig, kan man tegne en streg, der går direkte mod N, og hvis man forlænger den i modsat retning, kommer man til S; en linie vinkelret på udgangspunktet peger mod Ø-V. Her har vi de 4 hovedverden-hjørner og kan nu ved halvering af vinklerne tegne 16 eller 32 streger på vor kompasrose og sætte navn på. Dette tror jeg ikke volder de store vanskeligheder, så vi går videre. „Hvornår står solen i S?“ „kl. 12“, det ved vi alle, for vi har sol om middagen ind ad de vinduer, der vender mod S. „Hvornår står solen i N?“ „Aldrig“ vil nogle svare, men det er forkert, det gør den kl. 24 men den er under horisonten, så vi ser den aldrig i N. Altså spadserer solen fra S. til N. på 12 timer og fra N. til S. på 12 timer. (Egentlig ved vi jo godt, at solen står stille, og det er jorden, der bevæger sig rundt om solen, men for os ser det modsat ud, og det taler vi om. Vi ser også bort fra sommertid og små unøjagtigheder.) „Hvornår står solen i Ø?“ „kl.

6, det er lige halvvejs mellem N og S.“ „Står den altid i Ø kl. 6?“ „Ja, den gør, og altid i S kl. 12 og N kl. 24 og altså V kl. 18. Nu kan vi skrive de andre klokkeslet på vor kompasrose, og vi forstår alle tegningen A.

Så spørger jeg: „Hvor står solen op?“ „I Ø“, det ved vi godt (I østen stiger solen op) men tænk dig nu godt om, for du læser svaret på næste spørgsmål. „Står solen altid op i Ø?“ „Nej, den gør ikke, det er afhængig af årstiderne,“ – og vi ved da godt, at det er ikke lige tidlig lyst om morgenen om sommeren og om vinteren; den er *altid* i Ø kl. 6, men om sommeren er den langt over horisonten, når den passerer Ø, og det har været lyst længe, og om vinteren er det slet ikke blevet lyst endnu på det tidspunkt. Forstår vi det? „Hvornår står solen op kl. 6?“ „Det gør den ved jævndøgn, for da er dag og nat lige lange“. Ved forårsjævndøgn d. 21. marts og efterårsjævndøgn d. 23. september står solen op i Ø kl. 6 og går ned i V kl. 18 og dag og nat er hver på 12 timer. „Hvor står den da op fx. i begyndelsen af maj?“ „På et sted nærmere N og hvor den befinder sig noget før klokken er 6“. Se nu på tegning B, her står, at solen står op i ØNØ kl. ca. 4,30 d. 8. maj. (Husk nu at dette er skematisk og behæftet med mindre fejl). „Hvornår er den længste dag?“ „Midsommer – sommersolhverv – 22. juni.“ „Hvor står solen så op?“ „Helt oppe i NØ kl. ca. 3.“ „Og hvad så i begyndelsen af august?“ „Da står den igen op i ØNØ kl. ca. 4,30“. Og så når vi efterårsjævndøgn i september, hvor den ganske ligesom i marts står op kl. 6

og går ned kl. 18. „Men hvad nu i begyndelsen af november?“ „Ja, da er det ikke lyst kl. 6, altså må den stå senere op – i ØSØ kl. ca. 7,30. Og på den korteste dag i året – ved juletid – vintersolhverv d. 22. december står solen først op kl. ca. 9 i SØ. og går allerede ned igen kl. ca. 15 i SV. I begyndelsen af februar er forholdet det samme som i november, og så har vi været hele året rundt.

Nu tror jeg, I kan forstå tegning B og finde ud af, at solens opgangsklokkeslet svarer til dens nedgangstid. Den fuldt optrukne linie betegner solens bane på himlen, mens vi kan se den, og den stiplede linie dens bane under horisonten. Nu ser vi tydeligt den korte dag og den lange mørke nat om vinteren og omvendt den korte nat og den lange lyse dag om sommeren og overgangen mellem disse 2 „yderpunkter“ – forår og efter.

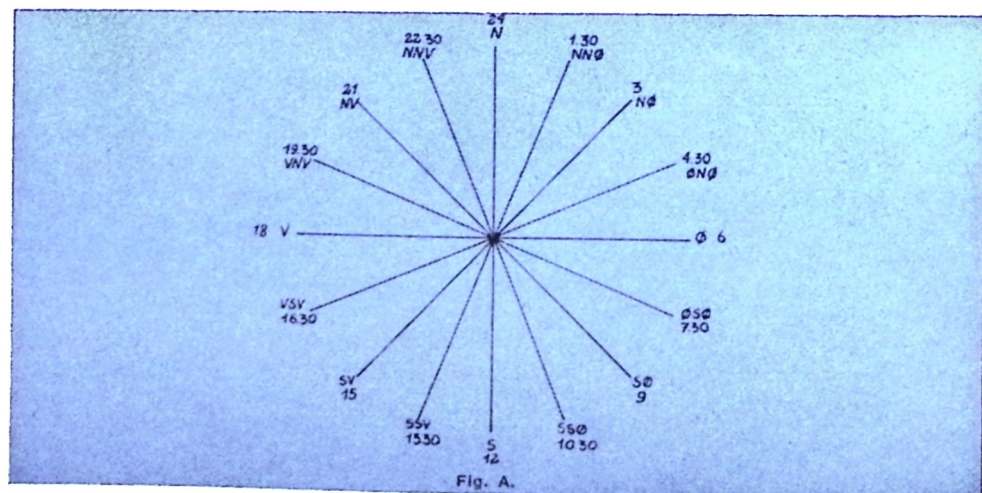
Mon I forstår udtrykket – solhverv? Det betyder, at „solen vender“ – og hvis du mange gange i tiden fra marts til juni går ud til et fladt landskab ved solnedgangstid, vil du se, at dens nedgangspunkt flytter sig længere og længere til højre, d.v.s. mod N, indtil den længste dag, og fra denne og

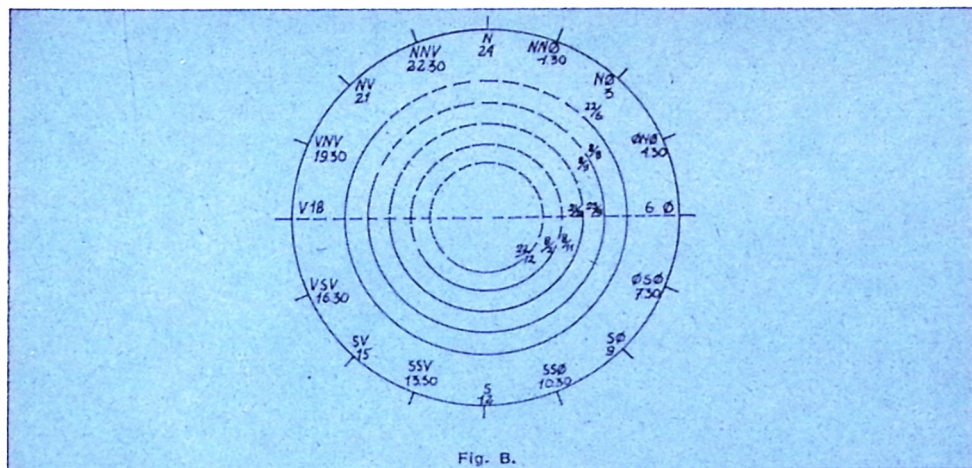
hen mod efterår vil dens nedgangspunkt flytte i modsat retning – altså til venstre, indtil den igen i september går ned på samme sted som i marts – altså solen vendte.

Når dette er slået fast, må I lære graderne at kende, for et kompas har ikke blot et antal streger, men også et langt større antal grader, der gør retningerne meget mere nøjagtige. I skolen lærer man, at en cirkel har 36 grader, og det kan den også godt have på et kompas, men de nyeste kompas har 400 grader, det er nemmere at arbejde med, og det er mere overskueligt; disse kalder man nygrader i modsætning til gammelgrader. Derfor må man altid opgive både gammel og nygrader, hvis man skal opgive en retning, og det skrives sådan 90/100 eller 360/400 med gammelgrader til venstre for strengen og nygrader til højre. På tegningen C ser I, hvordan graderne fordeler sig på de 16 streger.

Det var kompasset – foreløbigt – og vi tager fat på kortet, for kort og kompas er alfa og omega i al orientering.

Vi vil bruge et målebordsblad, det er det største og tydeligste kort, man kan købe trykt over hele landet – men vær vågen, for der er nye kort på vej.

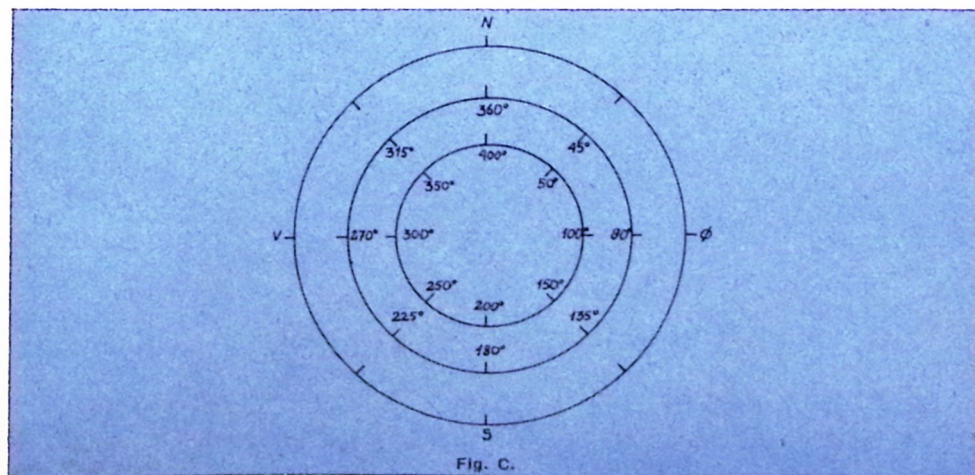

På side 18 ser I et udsnit af et målebordsblad – størrelsesforholdet er 1:20.000, hvilket vil sige, at en enhed på kortet er 20.000 enheder i naturen – eller f.eks. 1 cm på kortet – 20.000 cm i naturen, og 20.000 cm er det samme som 200 m – altså 1 cm på et MB (målebordsblad) – 200 m i naturen.

Kortets N. vender opad, d. v. s. at når man holder kortet, så man kan læse navnene, så har man N. op og S. ned og Ø. til højre og V. til venstre.

Alle de tegn, der ses på kortet, kalder vi signaturer, og det er med dem som med bogstaverne i en bog – først må man lære det enkelte tegn at kende, så prøver man at stave sig frem, og når man har fået meget øvelse, kan man se hele landskabet for sig – på linie med at man læser bogens tekst flydende.

Et kort er jo et billede af terrænet set i fugleperspektiv eller måske snarere en tegning, hvor tingene på tegningen er set

Nu må du se at få lært signaturerne, du kan studere dem i Pigespejderbogen eller allerbedst forneden i kortrammen på ethvert MB. Der er meget mere at sige om det, vi kan læse på et kort, men det gemmer jeg til næste gang.

Find landsbyen Stubberup i det SV-lige

Det var blot en lille begyndelse – fortsættelse følger.

[illegible]

Spejderhyldest til København

Over 10.000 unge fra spejderkorpsene FDF, FPF og DUI hyldede byen København i anledning af 800 års fødselsdagen.

Fra flere steder i byen startede fakkeltog den 14. juni om aftenen og alle mødtes i et imponerende fakkeltog på Rådhuspladsen.

Kl. 21 stod fakkeltog opstillet foran rådhuset som et kæmpemæssigt 800-tal – byens jubilæumsmærke var blevet levende.

Overborgmester Urban Hansen talte til de mange unge og de mange tilskuere og sagde bl.a., at byen København var glad for ungdommens hyldest. København føler sig og vil blive ved at føle sig ungdommelig trods de 800 år.

Der blev læst en lykønskingsprolog til byen og trompetfanfarer gjaldede over pladsen.

Inden festligheden sluttede bød overborgmesteren på pandekager – og de smagte!

På billedet ser I, hvordan fakkeltog opstilledes i juibløumsmærkets tegn.

Smertefuldt

To små drenge, den ene ophidset, den anden forknytt, ringer på hos lægen.

Den flinke læge lukker op og spørger, hvad de to vil.

– Jo, siger den ophidsede, ham der har slugt en 10-øre.

– Men dog, det var dog kedeligt, siger lægen.

– Ja, det siger jeg osse, for det var min 10-øre.

PATRULJEN FLAMMEN

Flammen havde alle tiders sommerlejr – ganske vist lidt våd, men det var der nu ingen, der tænkte på bagefter. En dag i lejren havde alle patruljer i troppen været på hike langs stranden ved Fladbjerg og gennem skoven op til Hou og Hohoj.

Det var på den tur, de blev enige om, at de efter sommerferien ville på en ordentlig travetur en gang om måneden. Hvis de var rigtig kvikke kunne de tage 200 km vandreprøden – Det var der ingen andre, der havde i troppen.

Derfor skulle det første møde efter sommerferien også være en, som Luma kaldte det, „forvarmer“ for de kommende ture. De skulle kun gå 6 km i den nærmeste omegn, men til gengæld skulle det være et godt løb, var Lue og hun enige om.

Da alle var kommet til det første møde ønskede Lue dem velkommen til arbejdet og fortalte, at de måtte huske kontingent til næste gang. Det var steget nu.

Inden patruljen startede på turen foreslog Lue, at de skulle se alt materiale efter, for det skulle gerne være klar til divisionsturneringen den 2. søndag i september. Luise og Lulo så gryderne og grydeskeerne efter og blev enige om, at de inden næste møde skulle være skuret og rene.

Lupin og Luan rensede redningsreb og smurte haglposen ind. Det blev de hurtigt færdige med og derpå ordnede de knivene, og de skulle i hvert fald slibes, sagde Luan. Det ville hun gøre til næste møde. Lupin påtog sig at vaske grydelapper og sørge for ny køkkenrulle.

Lue og Luma ordnede spaden og øksen – det var troppens for patruljen havde endnu ikke selv haft råd til at skaffe sig

dem. Øksen skulle også slibes, mens spaden var ganske skarp. Lue smurte den ind i fedt og trak hylstret på. Så var den i orden.

Patruljen havde heller ikke en rigtig materialekasse, men de havde af Lumas far fået en stor skum-plast-kasse og den kunne godt anvendes indtil videre. Den blev også rensat inden alt blev sat på plads.

Nu kunne turen begynde. To og to begav de sig ud. Lue skyndte sig af sted, mens Luma blev tilbage og sørgede for, at de andre kom af sted.

På et kort var turen indtegnet, og inden holdene gik, kikkede de fem minutter på kortet for at lære ruten at kende. Patruljen har kun et kort, så ingen fik det med. De måtte huske ruten.

På den første post var der tegnet en stor cirkel. Her skulle de indsætte verdenshjørnerne, N, Ø, S, V, NØ, SØ, SV og NV, og tilføje de klokkeslet, der passede til.

På den næste post fandt de Lue. Hun lå på jorden og fra hendes ene knæ fossede noget rødt ud – frugtfarve, sagde Lulo! De måtte rense „såret“ og sætte et plaster på. Det havde Lue i patruljens lille nødhjælpsæske.

Den tredje post var gemt ved en roemark, og indeni en enkelt roe – man kunne ikke på afstand se, at den var udhulet, – lå en snor med knuder på. Det viste sig at være en morsemelding „Ti m langs skoven“ stod der. Og ganske rigtig 10 meter henne langs skovkanten fandt de en tøj-snor udspændt mellem to træer og på en seddel stod. „Forkort snoren“. Vi skal lave et trompetstik, mente Luise, og så lavede hun hurtigt tre løkker på snoren. Den midterste gjorde hun med vilje større end de

to yderste. Derpå trak hun den midterste løkke gennem hver af de to andre løkker, først den ene side og så resten gennem den anden, strammede til og trompetstikket var der.

Før de kom helt hen til den fjerde post, kunne de høre nogle mærkelige lyde. Først én slags lyd, så en anden og så en tredje. Der kom seks ialt, mente de. Helt henne ved posten fandt de Luma. Det var hende, der lavede lydene og nu ville hun vide, hvilke lyde det var. Der var syv, sagde hun, men de første mente kun at have hørt seks.

I byens udkant i en have, som tilhørte Lumas faster, skulle de hejse et flag – det norske flag (Lues mor var norsk der-

for havde de et norsk flag) og samtidig skulle de synge eller sige første vers af Norges nationalsang, „Ja vi elsker dette landet“.

Den sidste post var ved tropslokalet og i haven skulle de kaste med redningsreb. På plænen var der lavet en række felter, og det gav forskellige point alt efter hvilket felt man ramte i.

Resultatet blev, at Lupin og Luan vandt – 2 points foran Luise og Lulo.

Forinden divisionsturneringen i september måned skulle patruljen ud at se to bondegårde, en stor, hvor de har megen høst at sørge for, og en mindre, hvor de har vældig mange dyr.

På rejse i fantasiens verden

Hvis du ikke var så heldig at komme ud på en større rejse i sommerferien, så skulle det være mærkeligt om du ikke havde lejlighed til at tage på en rejse i fantasiens verden. For den mulighed står altid åben. Hvis du slentrer dig en tur langs et baneterræn, får du god hjælp til din fantasirejse. Jernbanevogne kan nemlig fortælle mange spændende ting.

Vognene er ofte forsynede med et bogstav og det fortæller dig om vognens brug. På nye godsvogne står dog ofte en talkode. Bag et lille trådnat på godsvogne står beskeden, hvor vognen kommer fra og hvor den skal hen – og det er slet ikke så få spændende ture, sådan en godsvogn kommer ud for i sin tilværelse.

Står der A på vognen er det en 1. kl. personvogn, står der B er det en kombineret 1. og fællesklassevogn og står der C er det en ren fællesklasse vogn. D betyder postvogn og E rejsegodsvogn.

H står for store lukkede vogne, der føl-

ger passagertog, I for kolevogne, K for lukkede vogne med ventilationsanlæg, særligt beregnet for kvægtransport, P for åben godsvogn og Q for lukket godsvogn.

Italiensk er det mest benyttede jernbansprog. Således betyder RIV på godsvogne „Regolamento Internazionale Veicoli“ og oversat betyder det „Godkendt til international transport“ – På personvogne står ofte RIC for „Regolamento Internazionale Carroze“ og det betyder, at vognen er godkendt til international persontransport.

Desuden står der nationalitetsbetegnelse på vognene, som f. eks. DSB eller SNCF, Societe National des Chemin de Fer Français, på en fransk vogn, eller FS på en italiensk vogn, betydende Ferrovie Italiane dello Stato. NS betyder Nederlandsche Spoorwegen, BR British Railroads og SJ Svenska Järnvägar.

Var det noget, når du drager på fantasitur?

PÅ OPDAGELSE

ud i naturen -

Fuglenes æg

MED „MANDEN FRA SKOVENE“

På en tur med patruljen fandt vi i sommer en meget smukt bygget rede. Den indeholdt fire æg, hvoraf de to var knuste. I første omgang kunne vi ikke regne ud, hvilken fugl der havde bygget denne rede, og naturligvis kun gætte på, hvad der kunne være sket den. Var reden blevet fundet af en skade eller krage, så kunne man ikke tænke sig, at røveren sådan ville have levnet de to æg. Nej, det havde nok snarere været en forvildet kat, som her var på spil, og som havde fanget den rugende fugl. Katte interesserer sig sjældent for æg.

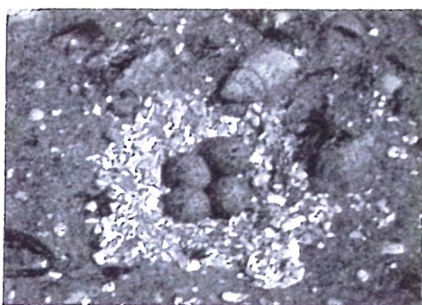
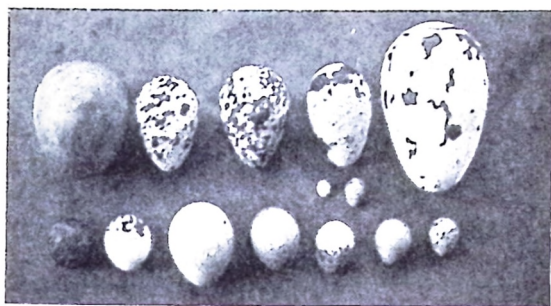
Men det var der flere af os, der gjorde. Vi kunne jo nok uden at gøre noget galt, fjerne de to sidste æg, puste dem ud og anbringe dem i æske med lyserødt vat. Men vi har den ordning i vor patrulje, at vi først skal snakke om en ting, når det er noget, der ikke vedrører spejderarbejdet – gør det det, så handler vi i stedet for at snakke –. Her kom vi altså ind på at samle på fugleæg, og det er faktisk ulovligt, når da ikke lige det drejer sig om æg af gråspurve, krager, skader o.s.v. og under særlige forhold mågeæg – og det er den voksne ejer selv, der gør det.

Flere af os havde på et eller andet tidspunkt alligevel haft tilløb til en samling. Den var bare gået tabt, vistnok under en hovedrengøring derhjemme, men vi var enige om, at fuglenes æg var smukke, at det var spændende at lægge mærke til, hvor-

for de så ud, som de gjorde. Hvordan præstekraven, der yngler på den åbne strand og lægger sine æg mellem sten, også har æg i form som en pære, så de i blæsevejr ikke kan trille bort, men kun rulle rundt på stedet – og hvordan de i farve og med pletterne får stor lighed med sten, så de næsten er umulige at opdage. Ja, vi kendte tilfælde, hvor en rede godt nok blev fundet, men da den senere skulle vises frem, var det komplet umuligt at finde den igen. Og det er ikke for menneskenes skyld, at fuglene lægger beskyttelsesfarvede æg. Det er en naturlig måde at beskytte redens indhold mod opdagelse af deres naturlige fjender.

Præstekraven er ikke alene om det. Også vibe, spove, bekkasin, ryle og mange andre lægger æg, der nøje i farven er tilpasset de forhold, der gælder på marken, i eng og mose. Endvidere er der det praktiske ved vadefuglens yngleforhold, at de lægger ret store æg og ruger længe. Men når så ungerne kommer frem, er de så godt udviklede, at de næsten straks – i alt fald indenfor timer – kan løbe og forlade reden i modsætning til sangfuglene, hvis afkom i den godt skjulte og fint udførte rede er nøgne og hjælpeløse de første 14 dage.

Morsomt er det, at inden for samme art, til eksempel lomvien, kan æggenes udseende variere så meget, at man aldrig finder to helt ens æg. Meget praktisk, når 5–600 lomvier ru-

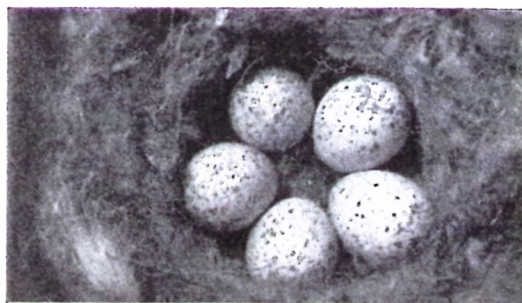
ger på rad og række på en klippehylde. Så må det da være lettere at finde sit eget igen (hver fugl lægger kun eet æg) når man har været på tur efter lidt mad og kommer tilbage for at ruge videre.

Spætter, ugler, isfugle og flere andre lægger helt hvide æg. De er da iøjnefaldende? Ja. Men disse fugle ruger oftest i hule træer eller for isfuglens vedkommende dybt inde i en gravet kanal. Og det må være lettere for fuglen selv at finde æggene igen. For firbenede røvere er de sådan set godt nok beskyttet.

Strudsens æg vejer lige så meget som ca. 150 hønseæg. (Sikke et spejlæg, der kunne blive). Store fugle med lang levetid, som ørne for eksempel, lægger kun 1-2 æg, endda ikke hvert år, men småfugle som musvit og fuglekonge præsterer 8-10 op til 14 æg i reden. Og endda måske flere gan-

ge den samme sommer. Vandrikse er fundet med helt op til 24 æg, der dannede en hel stak, som den rugende fugl sad øverst oppe på.

Og sjældne æg? Ja, i 1844 uddøde i Nordatlanten den store gejrfugl. Der eksisterer endnu enkelte æg fra den tid. Sidste gang et af dem skiftede ejer, lå prisen omkring 11.000 kr. i danske penge. Og lammegribben, Himalayas flyvende drage, som er vanskelig at komme nær, ja, dens pris er skallens vægt i rent guld, så I kan nok forstå, det kan gå hårdt ud over en sjælden fugl, hvis ægsamlere får lov at arbejde. Derfor lad hellere være med at tage noget hjem, selvom I kan se, det er fra en forladt rede. Glæd Jer hellere over, at vi her i Danmark har så mange ynglefugle, og vær med til at passe på dem. De har fjender nok blandt andre skabninger.

»Småtterier«

Jeg er træt ...

„Jeg er træt af de unge, der ikke kender længere end tre ords sætninger, fordi de ikke gider formulere længere sætninger, og derfor lader mig være imodekommende.“

Jeg er træt af unge på besøg, som rejser sig fra mit aftenbord eller thebord uden at tage så meget som en teske ud.

Jeg er træt af unge, der sløve sætter sig ned og forventer at blive underholdt af voksne, der gerne vil være flinke, og derfor dummer sig mere end de unge, der kun grynter eller siger WAW.

Jeg er også så forbenet, at jeg hverken kan se, det er charmerende eller kækt, at unge sidder rart i sporvognen, mens jeg står med to fulde indkøbsnet og min taske (De unge har jo ikke noget at slæbe på; de har jo som regel en mor selv).

Jeg synes heller ikke, det er spor smart, når jeg kommer i et hjem, at husets store børn hverken skal sige „God dag“ eller vise til rette, men endelig skal blive liggende på gulvet med deres modeblade og pop-nyt“.

(fra Eva Bendix' artikelserie „Tressernes tilbudte unge“ i „Aktuelt“).

Mystiske breve

Blandt den store brevbunke, der ventede redaktøren, da hun nåede hjem fra ferie var der fire små breve – de var ikke i kuverter men tilsyneladende skrevet af et yngre menneske.

Noget mærkeligt var der nu ved brevene for de var ikke skrevet helt almindeligt – gerne lapper fra en notesblok.

Kun et af brevene kunne vi straks finde ud af. Men de tre andre kunne vi ikke med det samme klare. Kan I hjælpe?

Brevene er gengivet her. Se en gang godt på dem. Vi kan sige så meget, at vi tror nok, at det kun er slutfacittet i regnestykket i det ene brev, der kommer sagen ved.

(Se redaktørens egen løsning andetsteds på siden).

Brev nr. 1

hilsen
 = 7 = = \

TEGNEREN THORA TRILLES TINKA-TEGNESERIE

Brev nr. 2

$$\begin{array}{r}
 234789,26 \\
 + 987654,23 \\
 \hline
 1222443,49 \\
 \div 236,27 \\
 \hline
 1222207,22 \\
 + 704977,92 \\
 \hline
 1927185,14
 \end{array}$$

Brev nr. 3

LIGE LANGT
40
130
220

Irsk generalisering

Alle unge tørster efter et eller andet, de kan gå ind for med liv og sjæl. Når de bliver voksne nøjes de med at tørste.

Brendan Behan.

☆ ☆ ☆

... og så var der spejderen, der var på besøg hos lejrvarter.

„Hvor meget jord har hr. Godsejer“, spurgte hun.

– 800 tdr. land!

– Det må da tage en masse plads!

☆ ☆ ☆

Løsning på brevene:

Brev 1: Ved at trække lodrette eller runde linier mellem punkterne får vi fem bogstaver frem, nemlig boldstaverne s, ø, r, e, n.

Brev 2: Ved at erstatte hvert bogstav i alfabetet med en talværdi, begyndende med a = 1, b = 2, c = 3 o.s.v., giver slutfacittet bogstaverne søren,

Brev 3: Tallene er kompasretninger og afstanden er den samme for hver retning. Sat rigtigt sammen giver retningerne et abstrakt S. (= Søren).

MIN MENING

- og hvad mener du?

Jeg er virkelig mest tilbøjelig til at give „Lolle“ og „Rap“ fuldkommen ret, når de hævder, at nytårsparaden er en flot parade, altså så længe dens udstrækning holdes indenfor rimelighedens grænser, for der er bestemt ikke noget flot ved en samling mere eller mindre stive og gennemisnede spejderdukker, der tænderklaprende prøver at vise, at „de ikke er spejdere for ingenting“, hvad jeg jo tidligere har henvist til. Det bør bestemt ikke være på den måde, at vi skal vise vor spejderånd!

Imidlertid kom jeg ved at læse jeres indlæg i „Pigespejderne“ til at tænke på, at nytårsparader måske ikke er lige uudholdelige for alle. Ikke sådan at forstå, at nogle er mere hårdføre end andre – sådan vil det jo altid forholde sig – nej, men måske er paraderne ikke lige langvarige over hele landet? Her i Haderslev plejer vi at skulle møde kl. ca. 13,15 og er hjemme igen ved 15,30-tiden. Se, det synes jeg er meget lang tid at trave rundt

i byen i, og gudstjenesten varer jo kun en halv time til tre kvarter højst! Selvfølgelig skal vi i kirke, det er da kun en rimelig og en god tradition, men det kan man vel også komme uden først at skulle isse alle de gode og positive tanker, man måtte besidde, ned i en frysebox af fastfrosne hjerneceller!! Desuden er jeg næsten tilbøjelig til at tro, at mangel en af os ville få lidt mere ud af gudstjenesten, hvis ikke kirken først skulle tjene som et varmende centralvarmefyr, for det kan vist ikke nægtes (i hvert fald hos os) at munden toes op samtidig med fingrene, især på de mindre spejdere!!

Hvorfor skulle vi ikke holde en fest?? En fest behøver jo da ikke altid at være det samme som fjanteri og dans!! Vi kan jo også kalde det en festlighed, hvis det er et mere præciserende udtryk.

Hvis dette med nytårsparadens udstrækning viser sig at være aldeles lokalt bestemt, beklager jeg min lange protestklage her i bladet og tyr fremtidig til de mere hjemlige områder på dette felt med min oprørdhed.

Mette, Haderslev Seniorgruppe.

FLOVT

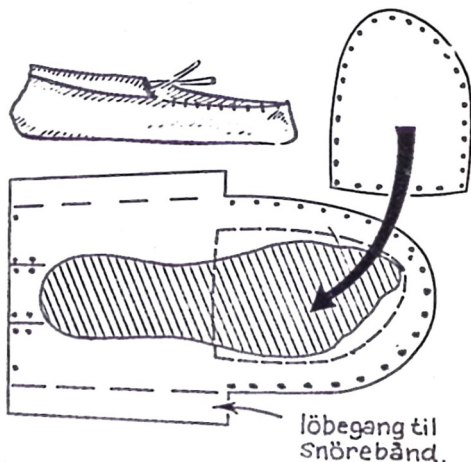
Det er virkelig flovt. Tænk jer, kun en eneste patrulje i kongeriget Danmark følte sig fristet til at deltage i den nordiske konkurrence for patruljer med fuglenavne. Flovt også fordi vi sikkert er det danske korps, der har allerflest fuglenavnepatruljer.

Flovt også fordi det giver et fingerpeg om, at enten læser I ikke Pigespejderne eller også er I slet og ret – nå ja, det lyder måske ikke pænt, men vi ville sige – dovne.

Den eneste patrulje, der sendte ind var Vibens, 4. Århus trop, Ole Rømers div. og patruljen har for sin anstrengelse fået tilsendt 1. præmien, et gavekort på 50 kr.

Vibens har senere fortalt os, at præmien faldt på et tørt sted, for de har haft stort hovedbrud med at finde ud af, hvordan de fik råd til at anskaffe sig en økse.

Vibens præsenterede sig selv i en nydelig bog og ved at sende hvert patrulje-medlems fodaftryk! Vibens konkurrencebidrag er nu sendt videre til den nordiske finale, og vi ønsker dem held og lykke her.

Kan du lide mokkasiner? I så fald kan du her se, hvordan mokasiner laves af blødt, men stærkt læder. De kan på oversiden prydes med perlebroderi eller males i et „Indiansk“ mønster.

Den største landslejr

Regnen silede ned i mængder, der ikke længe var set på disse kanter, da 15.000 KFUK-spejdere med tonsvis af oppakning og flere tusinde telte onsdag den 19. juli indtog den 60 tdr. land store græsmark på Svendstrup Gods ved Borup, der i ti dage var KFUK's landslejr. Men humøret var der ikke noget i vejen med – regnen blev holdt ude af enorme regnslag fra militærets overskudslagre.

200 udenlandske spejdere fra 25 forskellige nationer satte ekstra kolorit på den hektiske dag. Blandt de udenlandske spejdere var piger fra den afrikanske stat Sierre Leone, Korea, Japan, Australien, Sydamerika og de fleste europæiske lande. Desuden var Danmarks nordligste amt repræsenteret med ca. 60 grønlandske spejdere og Færøerne med 67 piger.

Sprog vanskelighederne var ingen hindring – alle hjalp alle med indretningen af lejren, og alle deltog i øvelser, underholdning og andre lejrssystemer. – Lejrens motto „Byg lejr – knyt venskab“ var ikke grebet ud af den tomme luft. Her blev virkelig knyttet venskaber.

Også handicappede spejdere deltog i lej-

ren. Mange var endda meget stærkt handicappede, men var vældig glade for at få lov til at være med, hvor de kunne deltage. Og der blev gjort meget for, at de kunne deltage, f.eks. var der bygget specielle høje bål til dem.

Lejren var inddelt i seks landsbyer: Kæden, Knuden, Kvasten, Løkken, Slingen og Sløjfen, der alle havde forbindelse til lejrens hovedstrog Svendstrup Boulevard, der var 68 meter bred. I midten af lejren stod klokketårnet med en klokke, der efter lejren sendtes til Assam-missionen i Indien, der støttes af KFUK.

Torsdag skete den officielle indvielse med åbningsparade og tale af lejrchefen Ruth Kristiansen. Derefter var der i løbet af de 10 dage landsbydag, hvor hver landsby havde sit eget arrangement, hike, dagsovelse og landslejrball. Søndag den 23. og onsdag den 26. juli var lejren åben for tusinder af gæster og om tirsdagen var der kongeligt besøg af prinsesse Benedikte. Ud over disse faste programpunkter kunne spejderne besøge hver landsbys fritidshjørne, hvor de deltog i dramatik, tovværksarbejde, sang, musik og meget andet.

H.S.

KLØVERARBEJDET

BØGER - BØGER

Der var en, der anbefalede mig at læse en bog fortalt af en hund. Jeg rynkede næsen lidt indvendig og tænkte: Fortalt af en hund! Sikke da en ide!

Men så glattede jeg rynken ud igen, for jeg kom til at tænke på, at i den grønne romanslugende ungdom var bøger med dyr egentlig vældig fornøjelige, og det enten bogen var om dyr i 3' person, eller det var dyrene der snakkede sammen, og det var heller ikke særlig distraherende, hvis det var dyr og mennesker, der talte sammen.

Altså gik jeg igang med „Æsops betroelser“, fortalt af en hund under pseudonymet Karl Bjarnhof. Det er den blinde forfatters trofaste førerhund, en schæferhund, som fortæller om sit liv sammen med „sit menneske“. – Læs her Æsops mening omkring det „at hente avisen...“

„Jeg er lige ved at tro, at det er noget nær det bedste eller største, en hund kan drive det til. Og jeg bliver altid meget rost, når jeg gør det. Men på grund af avisens ilde lugt og dårlige smag vægrer jeg mig.“

Undertiden lader jeg, som om jeg sover og ikke kan vækkes. Det kender mit menneske nu efterhånden for godt, og han tager det aldrig for gode varer. Eller jeg lader, som hører jeg kun halvt – med det ene øje. Det tager han sig heller ikke af, og jeg ved det godt, det ender med, at jeg må op og af sted.

– Dine dybe hundesuk, Æsop, siger mit menneske – dine

langsomme bevægelser er så gribende, at jeg...

Men jeg hører ham aldrig til ende, når han har den tone på. Derimod sker det, at jeg til gengæld spiller dum og ubegavet – sådan bliver det kaldt. – I stedet for

avisen, som jeg ikke har lyst at bide i, kommer jeg ind med en sko. Den smider jeg temmelig nonchalant foran mit menneske – eller foran vores dame. Jeg siger hverken værsgo eller det, der er værre. Jeg smider den og gør omkring og går hen på min plads og synker sammen, som det mit menneske kalder „en sæk hundeknogler“. Og hvis der er mere at hente, kan de gøre det selv“.

Da jeg havde klukket mig gennem bogen, havde jeg fået lyst til at se, om de gamle, kendte klassikere kunne stå sig ved et gensyn. Det kunne de. Det blev ganske vist kun til små bidder her og der, men det var en fryd at konstatere, at fantasien var rummelig nok til uden videre at acceptere, at en kejser og en nattergal da godt kan snakke sammen, når det er i eventyr af H. C. Andersen, det sker.

Det blev også til et par hastige ture med Niels Holgersen, og til et festligt gensyn – eller måske snarere genhør – med den forlorne skildpadde i Alice i Eventyrland.

Fortællinger, hvori dyr optræder, tænker og handler som mennesker, er ikke en moderne opfindelse. Helt tilbage i oldtiden kendte man den slags fortællinger. Æsop (Aisopos) var en græsk fabeldigter, som levede i det 6. århundrede f. K. som slave på øen Samos. Han skrev fabler på prosa, senere forfattere omsatte fablerne på vers. Den franske digter Lafontaine er den mest berømte, men vi skal nu ikke helt overse vores hjemlige H. V. Kaalund, der også har skrevet nydelige små fabler. – Spørg på biblioteket. Fabler – enten det nu er på vers eller prosa – kan være overraskende morsomme eller dramatiske.

Søren

Det meddeles.

Spejderhuset moderniseres

Bestyrelsen har holdt møde og besluttet, at

– depotet skal ikke længere være en „lukket“ forretning, hvor kun spejdere kan handle.

– „Pigespejderhuset“ i Lundsgade 6 skal gennemgå yderligere moderniseringer – der er lige blevet lavet nye køjeværelser, som I kan benytte, hvis I skal overnatte under besøg i København og hvor udenlandske spejdere kan bo –. Jytte Jensenius har lavet tegningerne til moderniseringen i kollegiet, som navnlig angår de sanitære installationer. – Korpsets jubilæumsfond yder et tilskud på 15.000 kr. til de sydslesvigske spejders ejendom, som I kunne læse om i sidste nummer.

KORPSLEJR 1970

Bestyrelsen har også besluttet, at vi skal have korpslejr i 1970, sådan som det blev drøftet på korpsrådsmødet i april.

Det lyder godt, ikke?

Man er i fuld gang med at finde ud af, hvor lejren skal ligge.

Majoriak

Sammen med de tre andre spejderkorps udgiver vi nu et 2-sproget spejderblad på Grønland. Det hedder „Majoriak“ og det første nummer lover godt for fremtiden. Der er fortællinger, spejdernyt og ideer. Vi byder Majoriak velkommen.

Hist og her

KLIP FRA IND- OG UDLAND

– Kongsdal trop har indviet sit nye tropphus i Assens, (Østjylland) efter at troppen i gennem nogen tid har klaret sig med en udrangeret banevogn.

– For første gang i 7 år har pigespejderne i Skanderborg vundet FDF-samvirkets årlige terrænlob. Det var „Viberne“, der dedede de blå's ære.

– „Pigespejderne kigger på tidligere værtshus“ stod der i Jysk Aktuelt under Horsens-rubrikken, og det viser sig, at Horsens-spejderne skal have nye tropslokaler og i den forbindelse har interesseret sig for en bygning i Grønnegade, hvori der tidligere har været restaurant.

– Damhus division har indviet sin nye

hytte ved Espelunden, hvormed et stort ønske er blevet opfyldt. Divisionen har ejet en bjælkehytte gennem nogen tid, men først for kort tid siden blev den velbeliggende grund erhvervet.

– Ryomgård-spejderne bygger ny hytte og har haft rejsegilde i alle tiders brandstorm.

– Nytårsparaden i Koge bliver for fremtiden flyttet fra januar måned til den 1. søndag i september.

– 26 piger fra 3. Kolding trop har været på lejr i Nordnorge – på saltsjældet og samtidig besøgt Bodø.

– Vestermarie kommune har skænket lokaler og materialer til istandsættelse af disse til ungdomskorpsene. Frivillige har udført arbejdet og ved indvielsen viste sognerådet sig atter fra den venlige side og kom med gaver.

– Den musikalske side af sagen bliver i fremtiden sikkert fuldt udnyttet i Maribo, hvor pigespejderne har fået et klaver.

– Med det formål at skaffe penge til hyttebyggeri har pigespejderne i *Slagelse* holdt alle tiders loppetorv. Masser af agtværdige Slagelse-borgere var i aktivitet og resultatet udeblev ikke. Overskud: 31.000 kr.

– I forbindelse med børnehjælpsdagene i *Horsholm*, har der været holdt en stor spejderudstilling. I 2. *Korsør* trop har man også haft en lynudstilling af en sommerlejr.

– *Rosnæs* division har været på divisionslejr i Hanebakkerne.

– Tre personer opnåede på Valdemarsdagen i *Odense* at sælge så mange små flag, at de ved Valdemarsparaden fik overrakt en solvnål. To af dem var blå pigespejdere, Elsebeth Milsø og Hanne Jacobsen. Den tredje var fru Anna Bertelsen. (– Der forlyder intet om, det var bestyrelsens formand, der på denne måde havde gjort Odense.)

– *Cimbrer* division har holdt divisionsturnering ved Farsø. Turneringen hed „Grønland“ og bød på en række spændende opgaver. Bedste patrulje blev Knudene fra Ane Dams trop, og bedste trop blev Beate Brahe, Farsø.

– Der er i øvrigt udtrykt ønske om at Hist og Her-rubrikken nok så meget beskæftiger sig med hvad der sker i „korpset“. Da „korpset“ jo er os, regner vi med at der tænkes på „korpssledelsen“. Vi vil gerne efterkomme ønsket og fra næste nummer forsøge at finde ud af, hvad man laver i korpssledelsens forskellige afdelinger.

☆

20 kubikmeter tøj

Den 10. juni blev en stor dag for spejderne i Vestsjællands distrikt. Den dag blev der nemlig afsendt 20 kubikmeter tøj til Kenya!

Forinden var der gået en stor tøjindsamling, som hele distriktet var med i. Ideen til tøjindsamlingen kom fra distriktschefen, fru Lis Bang, Slagelse, som har været på besøg i Kenya, og der set, hvor stort et behov der er for tøj. Pigespejdere i Kenya skal fordele tøjet.

Og det var meget fint tøj, der kom ind

ved indsamlingen. Så meget tøj kom der ind, at der også kunne sendes noget til Grønland.

Det er jo dyrt at sende tøj helt til Kenya. Derfor blev der i Biografen i Slagelse arrangeret en forestilling, hvor bl.a. filmen „Løvinden Elsa“ vistes. Entreprindtægterne herfra gik til fragten. Det koster 170 kr. pr. kubikmeter tøj.

Tøjet sendtes med et norsk skib fra København til Mombassa, hvorfra det videregives til Nairobi i Kenya. Tøjet er et par måneder undervejs, så det må forventes at det netop i disse dage er nået frem.

POSTBOX

Kære postvenner!

Masser af tilbud fra udenlandske spejdere kommer til postboxen, men desværre ikke så mange danske forespørgsler. Var det ikke en ide at få en postbox ven, når spejdersæsonen igen sætter ind? Måske kunne I mødes næste sommer på lejr, her eller i udlandet.

Her er dagens tilbud, og denne gang er der noget for alle aldre:

England: 1 blåmejs 10 år,

Finland: 1 sp. 12 år, (svensk og engelsk),
2 sp. 13 år (engelsk),

Norge: 1 blm. 9½ år, 1 trop fra Røsvik, 1 rangerfører på 21 år,

Grækenland: 1 blind sen.sp. 19 år (engelskskrivende), 1 do. 20 år (franskskrivende), mange franskskrivende sp. 14–17 år, 1 italienskskrivende sp. 14 år,

Argentina: Blm. 8–10 år, 1 sp. 11 år, 1 sp. 12 år, 1 sen.sp. 18 år, (samtlige engelskskrivende),

Canada: 2 sp. 13 år, 1 sp. 14 år, 1 blm. flok, 1 blm. 8 år,

Sydafrika: 2 sp. 11 år, 2 sp. 12½ år, 2 sp. 13 år, 1 sp. 14 år, 1 sen. sp. 16 år, 1 ung tropsfører,

U.S.A.: Mange sp. 14–15 år, 1 trop fra Californien,

Tanzania: 3–4 piger 18–18 år. Mummy.

Ny - lidt brugt

terylene-uniform, str. 38, sælges med slips, hue og bælte.

Henvendelse til Bodil Franck Knudsen, Plantagevej 43, Birkerød, 01- 81 20 20, mellem 17,30–18,00.

Vejret bliver snart køligere

*og så er det rart
med en ny, smart frakke.*

Ønsk dig en trench-coat fra depotet, i dobb. poplin, i den rigtige marineblå farve, dobbeltradedet, med skulderstropper og stiklommer.

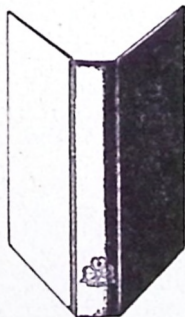
Den koster kun:

str. 10, 12 og 14 år	102,00
str. 32-46	117,00

Til sommerlejrens fotografier har depotet et stort udvalg i *fotoalbum*, fra 4,75-11,50

Til dine spejderblade har depotet en fin *samlemappe* i blå vinyl med emblem og med plads til to årgange af „Pigespejderne“.

Pris 8,50

~~Husk ved køb på depotet skal der foretages rekvisition eller medlemskort~~

Dette er ikke mere nødvendigt, så anbefal venner og bekendte at købe depotets gode varer, der tilmed ofte er billige.

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Telf. (01) 92 Øbro 8383 . Giro 40 673

Åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-13,
(gælder ikke depotudsalgene i provinsen).

HALLO HALLO...

Sådan hed det nu udgåede blad, som indeholdt konkurrencer m.v. fra Danmarks Radios børneudsendelser. Radioen agter ikke at lade bladet genopstå, men BUS-radioen (børne-, ungdoms- og skoleudsendelser) kalder på alle uniformerede børne- og ungdomskorps samt alle dine kammerater fra 11-17 år, der ikke er medlem af noget korps til at være med i et byløb i efterårsferien og eventuelt med direkte transmission fra netop din by.

Din fører har modtaget nærmere besked angående byløbet.

STØT HENDE, HJÆLP HENDE, GIV HENDE MOD til sammen med de andre korps' førere at melde sig. Tænk om der blev udsendelse lige præcis fra din by. Radioen vil hver dag transmittere fra forskellige byer. Skulle din by ikke blive besøgt, er I alligevel deltager i konkurrencen, såfremt jeres fører har arrangeret løbet for jer.

Hjælp nu jeres fører med at frembringe en rigtig festlig og fornøjelig spejderdag i din by.

Med spejderhilsen
Lis Bjelbo og Hanne Helms.

